

„Bryan Litfin îmbină imaginația sa vie cu amplele cunoștințe de teologie, istorie, literatură, geografie, limbi vechi, ba chiar și de farmacie (!) pentru a ne oferi o carte minunată despre «o carte misterioasă». *Regatul* este mai mult decât o lectură fascinantă, plăcută și rapidă; este, deopotrivă, o poveste minunată despre Marea Poveste – «Iesus, Cel Străpuns» și biserica Sa trecută, prezentă și viitoare. De trei ori URA! pentru acest ultim volum din trilogie!”

Douglas Sean O'Donnell, pastor senior, Biserica New Covenant, Naperville, Illinois; autorul cărților *God's Lyrics* și *The Beginning and End of Wisdom*

„În întunericul din Chiveis, unde speranța este marfă rară, unii îndrăznesc să creadă în promisiunile textului sacru. Aventura care pornește de aici nu doar că îți acaparează imaginația, ci îți și îmbogățește credința.”

Chris Castaldo, autorul cărții *Holy Ground*

„Trilogia Cronicile regatului Chiveis se încheie cu încă o lectură captivantă, plină de acțiune, aventură, suspans, intrigă și inspirație. Dragostea profundă a lui Litfin pentru Scriptură, reflectată în căutarea pasionată a personajelor sale după Scrierile Sacre, nu poate decât să-i provoace și să-i inspire pe cititori să-și prețuiască propriile Biblii și să le citească mai des!”

Christin Ditchfield, conferențiar; gazdă a emisiunii radiofonice *Take It To Heart*[®]; autorul cărții *A Family Guide to Narnia*

„Scrisul lui Bryan Litfin este plin de culoare, spiritual și captivant. Povestea regatului Chiveis se deapănă înaintea noastră, convingătoare și bogată. Temele evanghelice frumoase îmi amintesc în mod constant de minunea adevăratului Dumnezeu și de puterea Cuvântului Său. Într-un ritm alert, ținându-ne cu sufletul la gură și cu mintea ageră, acest ultim volum din trilogia Cronicile regatului Chiveis încheie șirul peripețiilor prin care trec Teo și Ana și trage o concluzie. Se vede deslușit din firul narativ pana iscusită a unui teolog și artist, deopotrivă.”

Jay Thomas, pastor principal, Biserica Chapel Hill, Carolina de Nord

„Punctul culminant și încheierea trilogiei Cronicile regatului Chiveis a lui Bryan Litfin nu dezamăgește. Prin măiestria sa în mânuirea cuvintelor, Litfin dă viață luptelor lui Teo și ale Anei, în timp ce Îl reintroduc pe Dumnezeu într-o lume post-apocaliptică ce L-a uitat. Peste intriga isteață și captivantă se aștern, cu trăsături groase de penel, luptele reale, de zi cu zi, ale oricărui creștin. Este un roman palpitant, ce mi-a stârnit imaginația și mi-a provocat sufletul.”

Jason Hubbard, medic neurochirurg

BRYAN M. LITFIN

REGATUL

CRONICILE REGATULUI CHIVEIS

VOLUMUL 3

Traducere de Raluca Mirăuță

 CASACĂRȚII
Oradea, 2024

Copyright © 2011 by Bryan Litfin

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *The Kingdom*.

Publicată cu acordul lui Bryan Litfin și a The Steve Laube Agency.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Regatul, volumul 3

Seria Cronicile regatului Chiveis

de Bryan Litfin.

Copyright © 2024 Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel.: 0359 800 333; 0728 874 975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LITFIN, BRYAN M.

Cronicile regatului Chiveis / Bryan M. Litfin ;
trad. de Raluca Mirăuță. - Oradea : Casa Cărții, 2024

3 vol

ISBN 978-606-732-254-5

Vol. 3 : Regatul. - 2024. - ISBN 978-606-732-257-6

I. Mirăuță, Raluca (trad.)

821.111

Traducerea: Raluca Mirăuță

Editarea: Mirela Ștefan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Cliff Nielsen, Shannon Associates și Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Dedic această trilogie lui Jeff Ligon,
tată iubitor, soț credincios, medic talentat
și bunul meu prieten.

Încă din timpul studiilor la University of Virginia
și până ce cancerul te-a dus Acasă,
am călătorit împreună prin viață.

Am bătut Europa în lung și-n lat de două ori;
pe-atunci, în timp ce conduceai mașina,
am creionat intriga trilogiei, iar tu mi-ai dat voie
să numesc Alpii „Chiveis”.

Așa că odihnește-te în Domnul, frate scump!
Să știi că-ți păstrez bocancii, până ne vom revedea.

Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?

*Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu,
care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!*

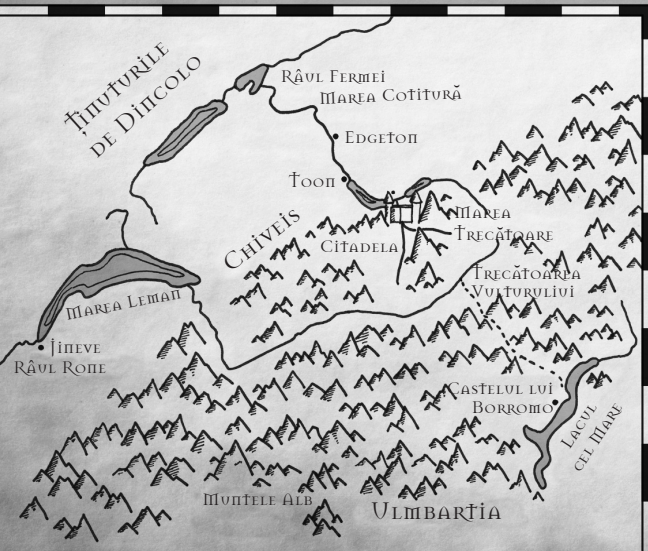
1 Corinteni 15:55, 57

*Pentru ce se întărită neamurile
și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte?
Împărații pământului se răscoală
și domnitorii se sfătuiesc împreună
împotriva Domnului și împotriva Unsului Său, zicând:
„Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor!”
Cel ce șade în ceruri râde, Domnul Își bate joc de ei.
Apoi, în mânia Lui, le vorbește și-i îngrozește cu urgia Sa, zicând:
„Totuși Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion,
muntele Meu cel sfânt.”*

Psalmul 2:1–6

CUPRINS

PROLOG	9
PARTEA ÎNȚĂI: ДЕРЕНДЕНІЇ	
CAPITOLUL I	17
CAPITOLUL 2	47
CAPITOLUL 3	75
CAPITOLUL 4	102
CAPITOLUL 5	130
PARTEA A DOUA: СЛУЖІБЕ	
CAPITOLUL 6	163
CAPITOLUL 7	192
CAPITOLUL 8	221
CAPITOLUL 9	249
CAPITOLUL 10	277
PARTEA A TREIA: УНІВЕРСАЛІТАТЕ	
CAPITOLUL 11	309
CAPITOLUL 12	336
CAPITOLUL 13	365
CAPITOLUL 14	394
CAPITOLUL 15	424
CAPITOLUL 16	524
EPİLOG	485
APPENDICE	487

PROLOG

Cârmuitorii pământului s-au strâns la sfat, iar Pactul pe care l-au încheiat cu acel prilej avea să definească secolele următoare. Întâlnirea istorică în cadrul căreia a fost semnat Pactul fusese convocată de Jean-Luc Beaumont. Acesta a fost a doua sa mare realizare.

Cea dintâi – că rămăsese în viață.

În vara anului 2042, nimeni nu știa că lumea era pe cale să se sfârșească. Beaumont, tânărul și îndrăznețul director general al unei companii elvețiene de produse chimice, nu acordase prea mare atenție poveștii citite în *Tribune de Genève* despre ciudatul virus care devasta Japonia. Dar rasa umană era pe cale să afle ce poate face criminalul Virus X.

Noul supervirus a dat ocol în jurul globului precum un tren de mare viteză, răpind fiecare viață pe care o atingea. Moartea venea însoțită de crampe chinuitoare, împrôșcând pretutindeni vomă și sânge. Odată cu creșterea numărului de cadavre, s-a instalat panica. Cetățenii s-au revoltat, cauzând prăbușirea guvernelor, iar superputerile îngrozite au văzut cum cel mai mare coșmar al lor devine realitate. Când câțiva dictatori nemiloși au apăsas pe trăgaciul nuclear împotriva rivalilor lor detestați, cine să se mai opună setei de răzbunare? În acest fel, civilizația modernă și-a găsit o moarte urâtă sub ceruri otrăvite.

Timp de câteva decenii, un haos apocaliptic a domnit pe tot globul. Singura obsesie a supraviețuitorilor era hrana. Bandele tribale practicau agricultura prin metode primitive, în timp ce războinici nemiloși păzeau câmpurile comune. Agricultura și lupta – iată cele două îndeletniciri în minunata lume nouă. Fiecare trib era separat de vecinii săi prin teritorii nelocuite care, în cele din urmă, au redevenit păduri, deși acest lucru nu împiedica incursiunile de jaf. Războaiele brutale pentru aprovizionarea cu alimente au caracterizat deceniile de mijloc ale secolului XXI. Anarhia i-a devorat pe cei slabi și timizi, deschizând în egală măsură oportunități pentru oamenii cu voința îndârjită de a supraviețui – oameni precum Jean-Luc Beaumont.

Ajuns la vârsta de cincizeci de ani, Beaumont era regele tribului genevez din Europa. Bătrâna Geneva dispăruse, bineînțeles. O rachetă balistică ștersese toate urmele trecutului, de la Jet d'Eau, la Zidul Reformei și până la splendida catedrală St. Pierre de pe dealul de deasupra lacului. Dar un trib de războinici și fermieri se coagulase în regiune, producând recolte în Valea Ronului pentru a-și umple stomacul și vinuri de-a lungul Lacului Léman pentru a mai domoli durerile vieții. Timp de zece ani, Beaumont și-a condus tribul cu o eficiență nemiloasă, până când o lovitură de stat din 2070 l-a forțat să plece.

Regele exilat a navigat pe râul Aar însoțit de patruzeci de războinici aspri, dar fără nimic de-ale gurii. Anul era pe sfârșite, iar răcoarea iernii plutea deja în aer. Hărțuit din spate, Beaumont a înaintat în amonte până când o sălbăticie deasă i-a înghițit, în cele din urmă, pe refugiați. S-au apropiat de poalele Alpilor cu puține speranțe de supraviețuire, dar au fost surprinși să descopere o gloată de țărani vorbitori de limbă germană care trăiau decent din creșterea vitelor de lapte în Oberlandul Bernese. Beaumont i-a mulțumit zeului său și le-a ordonat oamenilor să facă popas acolo.

Iarna din acel an a fost una grea, cu prea puțină pâine pentru cină și prea multă brânză, însă refugiații au supraviețuit asimilându-se culturii montane. Când a venit primăvara, Beaumont

știa unde își va stabili noul regat. La Nouvelle Suisse a încercat să-l numească, dar țărani au preferat propriul lor nume: Schweiz.

Cei mai mulți dintre războinicii lui Beaumont erau tineri, ceea ce însemna că nu aveau nicio amintire despre lumea dispărută ce existase înainte de Marele Război de Nimicire. Dar, ca fost inginer chimist, Beaumont își amintea de secrete străvechi pe care le putea folosi în avantajul său. A adunat cărbune din lemn de salcie și alun, salpetru din grajduri și cotețe de găini și pucioasă – întotdeauna cel mai greu de obținut – din izvoarele termale din apropiere. Regele a ales trei bărbați care să facă rost de aceste substanțe, împuternicindu-i ca arhipăstori ai unei noi triade religioase, ai cărei zei erau împrumutați din mitologia clasică. Cu toate acestea, secretul combinării ingredientelor în praful de pușcă a rămas necunoscut fiecărui preot. O astfel de cunoaștere arhaică nu putea fi încredințată decât unei singure persoane. Pentru aceasta, Beaumont a ales-o pe Greta, vrăjitoarea țărancă pe care și-o luase ca iubită.

Greta își slujea de mult timp satul ca mijlocitoare a zeului zorilor. Era o viperă cu părul negru, emanând magie ocultă prin toți porii. Înțelegând puterea seducătoare a Gretei, Beaumont o folosise din plin – deși nu fără precauții. Împreună, regele și soarta sa au înființat o nouă religie sub conducerea unui stăpân divin, Steaua Strălucitoare, Astre Brillant. El era Aducătorul de lumină, sau Lucifer, așa cum îl descria Biblia. Beaumont și Greta urau acea carte și îl urau și mai mult pe Dumnezeu de pe paginile ei – căci Astre Brillant, divinitate de la care primeau puterea și statutul înalt, îl ura și el.

La Nouvelle Suisse a devenit o adevărată forță și, odată cu ea, a crescut și pofta de răzbunare a lui Beaumont împotriva genevezilor care îl alungaseră din țară. În timp, a încheiat un tratat cu triburile germane dinspre miazănoapte. Erau oameni aspri care locuiau în păduri încălcite, dar luptau cu brutalitate și vigoare. În al nouălea an de domnie, Beaumont a ordonat trupelor gărzii sale regale, aliate cu mercenarii germani, să invadeze ținuturile genevezilor. Exploziile tunătoare și mirosul acru al bombelor cu

praf de pușcă ale lui Beaumont i-au făcut pe războinicii genevezi să dea bir cu fugiții. Culturile au fost distruse, s-a vărsat mult sânge, iar bătrânul rege și-a savurat răzbunarea.

Însă nu după multă vreme, Greta a adus vești tulburătoare. Misionarii Dumnezeului creștin ajunseseră la Geneva, navigând pe Rhône dinspre Marsilia.

— Aste Brillant mi-a apărut în vis, i-a mărturisit femeia. El ne poruncește să eradicăm această religie o dată pentru totdeauna. Cuvintele profetice ale decretului Gretei l-au împins, inevitabil, pe Beaumont în ultima sa mare aventură.

După ce misionarii au fost adunați și uciși, a fost trimisă o expediție spre Marsilia. O sută de confederați germani s-au alăturat gărzilor regale care navigau pe Rhône. În cele din urmă, Jean-Luc Beaumont, rege al La Nouvelle Suisse și cuceritor al Genevei, l-a întâlnit, cu mare fast, pe prințul de Marsilia. În scurt timp, a reușit să capete influență în politica orașului și să-l manipuleze pe prințul nesăbuit spre a convoca delegații din cele trei regate care înconjurau mările din apropiere.

Curând au început să acosteze corăbii, găzduind fiecare la bord câte un oaspete de seamă. La Marsilia au sosit ambasadori din Liguria, din Roma și chiar din Insula Sicilia – care l-a trimis ca delegat pe fiul întâi-născut al șefului mafiot din fruntea Clanului. Când tabla de șah a fost întinsă, iar piesele așezate la locul lor, Beaumont a făcut mutarea de deschidere, chemând-o pe Greta pentru a invoca forțele întunericului asupra consiliului crucial. Magia Gretei i-a impresionat pe delegații adunați. Uimirea lor i-a facilitat demersul de a-i convinge să semneze un tratat.

Pactul era o alianță bazată pe un interes comun. Romanii, sici-lienii, ligurienii, marsiliezii, germanii și elvețienii și-au dat seama că nu aveau prea multe de câștigat dacă se luptau între ei. În cele din urmă, se ajunsese iarăși la stabilitate în lumea post-nucleară. Bogățiile curgeau către elita de la vârf. Pumnul de fier al opresiunii se asigura că sărăcia zdrobitoare a țăranilor producea o bogăție extremă pentru lorzi. Pentru a menține acest status quo profitabil, delegații au convenit să nu se amestece niciunul în

afacerile celorlalți – politică ce avea să ducă la o xenofobie profundă și de lungă durată.

Însă Beaumont își dorea și altceva, pe lângă pactul de neagresiune. El știa că o singură forță redutabilă ar putea răsturna domnia conducătorilor bogați: creștinismul, credința care reda demnitatea ființelor umane, oferind chiar și celui mai umil țăran un sentiment de valoare în fața lui Dumnezeu. Această religie dovedise că poate unifica oamenii, dincolo de granițele economice, politice și sociale. Beaumont își aducea bine aminte cum creștinismul îi atrăsese odinioară atât pe locuitorii Orientului Mijlociu, cât și pe africani, occidentali, latini și asiatici.

– Ultimul papă era – culmea! – chinez, li s-a plâns bărbaților din consiliu, deși cei mai mulți dintre ei erau prea tineri pentru a ști la ce se referea. Totuși, când bătrânul Adolfo Borja al Romei a dat din cap, conducătorii adunați nu au putut decât să consimtă: probabil că Beaumont avea dreptate. Creștinismul era, într-adevăr, cea mai mare amenințare pentru ei.

Peste câteva clipe, Greta s-a întors în sală, strălucind în veșminte de mare-preoteasă helvetă și învăluită într-o aură cum nu se poate mai exotică. Mirosul lumii de dincolo plutea în jurul său, iar bărbații din cameră au rămas împietriți. Beaumont a zâmbit, încrezător că Pactul pe care îl dorea va fi semnat cât de curând. Greta a scos la iveală un brici, lama lui argintie reflectând lumina candelabrelor de pe pereți. Un ulcior și șase sticlule au fost așezate pe masă, în mijlocul celor prezenți. S-a așternut o liniște mormântală.

Beaumont a întins brațul.

Greta i-a deschis o venă.

Așa se face că, în acea zi fatidică, fiecare bărbat a părăsit încăperea ducând în mână o sticlură de sânge amestecat, drept dovadă a jurământului său sacru. O societate secretă de asasini avea să ia naștere chiar atunci. Toți adepții Dușmanului vor fi exterminați. Scripturile lor vor fi distruse. Numele lui Isus va fi șters de pe fața pământului. În sfârșit, conducătorii națiunilor rupseseră legăturile Dumnezeului Creator. Creștinismul luase

sfârșit în Europa. Credința avea să fie uitată de toată lumea. Și vreme de mulți ani, chiar așa a fost.

Apoi, cu peste trei secole mai târziu, un tânăr căpitan de armată pe nume Teofil a pornit pe urmele Anastasiei de Edgeton în Ținuturile de Dincolo pentru a o salva de răufăcători. Teo și Ana nu doreau decât să se întoarcă în țara pe care o numeau Chiveis, însă o mână misterioasă părea să îi conducă în direcția opusă. În ruinele unei catedrale antice, sus pe acoperișul cu un singur turn-clopotniță, au descoperit o carte misterioasă. Deși nu știau ce este, au dus-o acasă, au deschis-o și i-au cercetat filele.

Și lucrurile au început să se schimbe.

PARTEA ÎNȚĂI

DEPENDENȚĂ

CAPITOLUL I

Teo lăsa jos pana și luă un pergament care conținea cuvintele vieții. Ridicându-se de la masa de lucru, privi pe fereastra mănăstirii de pe malul mării din Lido di Ostia. O femeie singură stătea lângă apă, cu capul umbrit de razele soarelui de vară de o pălărie cu boruri largi. Purta o rochie de plajă simplă din bum-bac și sandale din piele. Vântul îi sufla părul blond ca mierea într-o parte, aranjându-l în valuri pe umerii bronați. Teo zâmbi în timp ce o privea pe frumoasa de pe plajă. Deși o iubise pe Anastasia din ziua când se cunoscuseră, cu doi ani în urmă, abia săptămâna trecută recunoscuse acest lucru.

Iar acum era pe punctul de a o părăsi.

Dar nu pentru totdeauna, își reaminti.

Ținând în mână pergamentul cu noile traduceri, Teo ieși din clădire. Aerul era înăbușitor, iar norii de la orizont sugerau că se cocea o furtună pentru după-amiază. Se apropie de Ana din spate.

— Ți-ar prinde bine ceva companie?

Tânăra se întoarse cu un zâmbet.

— Întotdeauna, îi răspunse făcându-i cu ochiul.

Teo se așeză lângă ea pe nisipul cald și cafeniu. Rămase tăcut o vreme, apoi deschise vorba:

— M-am tot gândit la misiunea pe care mi-a încredințat-o marele-părinte. Marele-părinte era conducătorul grupării *christiani*, așa că solicitările sale nu puteau fi trecute cu vederea.

— Ce-i cu ea?

— Ți amintești cum am hotărât împreună că este de la Deu?

Chipul Anei căpătă o expresie îngrijorată.

— Nu te-ai răzgândit, sper!

— Nu, categoric. Misiunea care avea să îl ducă în portul înde-părtat Marsay nu putea fi îndeplinită de nimeni altcineva. Teo știa că era singurul calificat să călătorească pe distanțe mari și să vorbească limbile locale. Marele-părinte dorea ca Teo să fie emisarul său pe lângă Cavalerii Crucii, să colecteze toate textele care vorbeau despre Dumnezeu Creator Deu și să cerceteze dacă alte regate din vecinătatea Marsayului ar putea fi deschise la adevărata credință. Încă plănuiesc să merg, continuă apăsător Teo, dar cred că marele-părinte a judecat greșit momentul.

— Cum așa?

— Consider că mă pot întoarce aici mai devreme decât credea el. Și asta e important, pentru că eu cred că Deu are ceva mareț pregătit pentru noi.

Ana dădu capul pe spate și îl privi pe Teo cu o expresie amuzată.

— O fată ar putea interpreta o declarație misterioasă ca asta în multe feluri! Decât să-mi fac speranțe, mai bine voi aștepta să îmi explici tu.

— Îmi cer scuze, chicoti Teo. Ceea ce am vrut să spun e că, după părerea mea, misiunea marelui-părinte nu va dura atât de mult cât presupune el. Zicea că se va întinde până la venirea iernii, apoi voi fi blocat la Marsay pentru că furtunile vor închide mările. Dar sunt relativ sigur că m-aș putea întoarce mai devreme de atât.

— Nu trebuie să îți întrerupi misiunea pentru mine. Voi fi bine aici, nu-ți face griji!

— Știu. Nu m-aș grăbi să mă întorc doar pentru tine. Adică, firește că o să-mi lipsești, dar ... mai e ceva.

— O altă afirmație misterioasă! Fața Anei deveni serioasă. Ce te frământă, Teo? Vorbește-mi pe înțeles, ca să știu ce gândești.

Cu un suspin, Teo îi înmână pergamentul.

— Citește acest fragment din Noul Testament și spune-mi ce părere ai. Tocmai am terminat traducerea. Este o scrisoare de la un predicator pe nume Paulus.

— Oh, Paulus! Povestea lui este uimitoare. Am citit-o în cartea Faptelor.

— Aceasta este epistola lui către Ephesi. Cuvintele de început ale celui de-al cincilea capitol. Ana își plimbă privirea peste fila scrisă în limba ei maternă.

Deși ea și Teo locuiau la o mănăstire de lângă Roma, unde toată lumea vorbea o limbă numită talyano, Teo lucrase la o traducere a Noului Testament din talyano în limba chiveisiană. Ana se bucura să citească traducerile scripturale ale lui Teo de îndată ce ieșeau de sub pana lui. Pergamentul pe care tocmai i-l înmânase descria un contrast între faptele luminii și cele ale întunericii. Pasajul se încheia cu îndemnul de a discerne voința lui Dumnezeu.

— Este un text frumos, exclamă tânăra. Numește jertfa Celui Străpuns o jertfă de bun miros, dăruită nouă din iubire.

— Și mie mi-a plăcut asta. Dar partea ce mi-a atras atenția este spre sfârșit. Uită-te aici! Teo se trase pe nisip mai aproape de Ana și arătă spre pasaj. Spune să „răscumpărăm vremea, căci zilele sunt rele”. Cred că este un mesaj pentru noi. Și zilele noastre sunt rele. Timpul este scurt. Trebuie să fim înțelepți și să deosebim voia lui Dumnezeu.

— Cum putem cunoaște voia lui?

— Nu sunt sigur. Abia învăț să o descifrez. Dar m-am gândit mult la ... noi.

— Ce vrei să spui?

— La viitorul nostru.

Ana rămase tăcută în timp ce Teo privea peste mare, adunându-și gândurile. În cele din urmă, bărbatul îi vorbi – și o luă cu începutul, purtând-o pe Ana înapoi în ziua când înfruntase atacul unui urs feroce și doar îndemânarea ei în mânăuirea arcului îl salvase. Apoi aminti de întorsăturile incredibile pe care le luaseră viețile lor. După ce găsiseră o copie a Vechiului Testament într-un templu pierdut în sălbăticie, se confruntaseră cu o

persecuție severă din partea mării-preotese din Chiveis. Singura modalitate de a evita martiriul fusese să aleagă exilul dincolo de munți. În ținuturile străine dinspre miazăzi, Teo și Ana întâlneră alți credincioși în Deu, inclusiv pe marele-părinte, care conducea Comuniunea Universală de la Roma. Deși era un om evlavios, el și adepții săi nu aveau niciun exemplar al Noului Testament, pentru că acesta se pierduse în timpul Marelui Război de Nimicire al Străbunilor. Totuși, asta nu l-a oprit pe Deu. După multe bătălii și pericole, singurul Dumnezeu adevărat le dăruise lui Teo și Anei Scrierea Sacră. Aceasta dezvăluia adevărul uluitor că fiul ucis al lui Deu a triumfat asupra morții.

În timp ce Teo rememora evenimentele din ultimii doi ani, simți că Ana era din ce în ce mai tulburată. Știa prea bine de ce voia să se întoarcă în Chiveis. Ana simțea cu disperare lipsa căminului său și tânjea ca poporul din care făcea parte să audă mesajul de mântuire. Teo cântări ce-ar putea să-i spună. *Răscumpărați vremea*, scrisese sfântul Paulus. *Înțelegeți care este voia Domnului ... Zilele sunt rele!*

Aruncă o privire spre Ana, care desena cu degetul în nisip.

— Intenționez să închei misiunea pe care mi-a încredințat-o marele-părinte până să înceapă furtunile, o anunță. Am de gând să mă întorc aici înainte de venirea iernii. Apoi, la începutul primăverii viitoare, de îndată ce va fi din nou sigur să călătorim, ne vom îndrepta spre nord.

Ana ridică brusc capul.

— *Spre nord?* Vrei să spui ... Likuria?

Teo încuviință din cap.

— Ulmbartia?

El repetă gestul.

— Și apoi, peste munți?

— Da, Ana. E timpul să ne întoarcem acasă, în Chiveis. Va fi periculos, dar poporul nostru trebuie să audă despre Deu. Trebuie să răscumpărăm timpul ce ne-a fost hărăzit.

Ana sări în picioare și-l trase și pe Teo sus.

— Sunt de acord! exclamă. Să mergem acasă! Debordând de bucurie, își petrecu brațele pe după gâtul lui.

Un val oceanic se apropie, înghițind mai mult din plajă decât celelalte. Ferindu-se, Ana dădu din picior pentru a-l stropi pe Teo. Acesta se aplecă și aruncă apă pe ea din căușul mâinii, smulgându-i țipete de fetișcană.

— E atât de cald azi! Ana aruncă pălăria cu boruri largi pe nisip, apoi își dădu jos sandalele. Cu o expresie ștregărească, începu să îl tragă de braț pe Teo. Vino! Hai să mergem să înotăm!

Teo se molipsi de dispoziția veselă a fetei. Și lui îi surâdea ideea de a înota în apa rece. Își scoase cămașa și rulă înăuntru pergamentul prețios, apoi o urmă pe Ana în mare. Ea înaintase deja spre larg, udându-și tivul rochiei până la genunchi. Cu ochi strălucitori, îl aștepta să i se alăture.

— M-ai făcut atât de fericită, exclamă, îmbrățișându-l din nou.

Singurul răspuns al lui Teo fu să o tragă cu el în valurile agitate. Ana se duse de bunăvoie, râzând în timp ce se cufunda. Ieși repede la suprafață, radiind. Părul îi era dat pe frunte, iar pe obraji îi scânteiau stropi de apă. Teo îi îndepărtă cu degetul mare.

— Te iubesc, Anastasia de Edgeton.

Ea îi întoarse un zâmbet radios.

— Și eu te iubesc, căpitanul meu.

Dinspre orizontul îndepărtat răsună un tunet, dar cei doi înotători nu-l luară în seamă.

†

Zorii nu se ridicaseră încă peste Chiveis, dar cerul își mai pierduse din întunecimea de nepătruns. Departe, deasupra munților, luceafărul de dimineață scânteia cu luciri de diamant. Marea-preoteasă îl privi doar o clipă, apoi rosti un jurământ și pași afară, în frigul aspru de dinaintea revărsatului de ziuă.

Bărbatul uriaș supranumit Scut-de-Fier o însoțea, împreună cu o ceată de preoți eunuci purtând ranițe în spinare. Grupul călătorise în căruțe timp de câteva ore, străbătând un tunel lung și întunecat. Și într-un sfârșit, iată că ajunseseră la capăt! Tunelul se deschidea spre un peisaj înghețat din vârful lumii.

Deși era sfârșitul verii, altitudinea impunea veșminte groase. Marea-preoteasă era înfășurată într-o mantie ceremonială de

hermină și purta jambiere negre de lână în locul obișnuitei rochii lungi. Avea nevoie de libertate de mișcare pentru ascensiunea care o aștepta.

— Ne aflăm realmente în anticamera zeilor, remarcă Scut-de-Fier, privind în jur la vârfurile zimțate. Nu stăpânea fără cusur limba chiveisiană, dar marea-preoteasă era impresionată că o deprinsese cât de cât. În calitate de păstrător al Pactului, străinul întunecat își făcuse datoria de a învăța rudimentar limba, pentru o ocazie ca aceasta. Ajunsese nu demult în Chiveis, după o lună de călătorie de la baza sa din Roma. Deși prezența unui străin de pe Ținuturile de Dincolo atrăsese imediat îngrijorarea armatei chiveisiene și stârnise nu mică frenezie în rândul oamenilor de rând, marea-preoteasă îl primise cu seninătate pe vizitator în cercul ei intim, recunoscând pe dată forțele întunecate care îi dădeau putere. Scut-de-Fier o va ajuta în multe feluri.

— Într-adevăr, am ajuns într-un loc plin de măreție, îi răspunse războinicului îmbrăcat în blană, Totuși, Astrebril cel Mare strălucește asupra noastră de sus. Marea-preoteasă făcu semn spre o pantă înzăpezită din spatele ei. Vino! Să începem ascensiunea.

Preoteasa și adepții ei își croiră cu greu drum pe coasta muntelui, cu ajutorul unei frânghii de ghidaj apoi, tot susținându-se în mâini, se cățără pe o ieșitură de stâncă. Până să ajungă la clădirea cu cupolă argintie din vârf, o strălucire palidă începuse să mărginească culmile dinspre răsărit. În toate direcțiile, munții își proiectau capetele înzăpezite spre cer. Un ghețar șerpuitor se unduia printre ei, ca un șarpe alb cu dungi negre pe spate.

Răsufând greu în aerul rarefiat, marea-preoteasă intră în clădire și urcă până la cupolă. În jurul ei, eunucii se grăbeau să-și pregătească echipamentul. Cu mult timp în urmă, aici fusese descoperită o oglindă de telescop, acum ascunsă în siguranță în templul ei. Astăzi, domul era folosit pentru un cu totul alt scop decât studierea astrelor.

— În curând vei vedea puterea teribilă a Celui Frumos, îi spuse preoteasa lui Scut-de-Fier. E puterea ce îi face pe supușii mei să se teamă de mine și să mă asculte.

Preoții efeminați îndepărtară prelata ce acoperea o deschizătură a domului. După ce vârâră o bilă rotundă într-un tub metalic, ținută cu el prin deschidere. Odată aprins fitilul, se retraseră, însă marea-preteasă nici nu se clinti. Sfoara sfârâia, scoțând scânteii.

BUUUM!

O străfulgerare de lumină urmată de un șuierat pătrunzător le dădu de înțeles spectatorilor că proiectilul era deja departe.

O clipă doar, tăcerea domni pretutindeni.

Dar apoi ...

Un bubuit asurzitor spulberă liniștea dimineții, ecourile sale reverberând pe fiecare pisc. Scânteii roșii ca sângele explodară în toate direcțiile, picurând pe cerul dimineții.

Marea-preteasă întinse brațele spre ceruri.

— Focul lui Astrebril provoacă teroare în inimile oamenilor. Distruge pe oricine îl atinge.

— Este minunat, într-adevăr, consimți războinicul întunecat.

Încă cinci explozii sfâșiară cerul înainte ca marea-preteasă să le facă semn eunucilor ei să se oprească.

— Ajunge, porunci. Lăsați-ne, acum. Bărbații își strânseseră ranițele și se îndepărtară.

Marea-preteasă își petrecu unghia pe după o șuviță din părul său negru și îl îndepărtă de pe frunte. Doar Scut-de-Fier rămăsese alături de ea, în mica încăpere. Îi plăcea înfățișarea lui: înalt, cu umerii largi, mândru, drept. Avea tenul oacheș, iar ochiul galben de sticlă îi dădea un aspect sălbatic. Era un războinic ca niciunul pe care-l întâlneau vreodată – cu excepția, poate, a căpitanului care îl sluja pe blestematul zeu Deu.

Cum de supraviețuise căpitanul Teofil exilului? Și ce mai punea oare la cale, împreună cu femeia lui nerușinată, Anastasia? Într-o bună zi, marea-preteasă avea să afle. Astrebril decretase că se vor întâlni din nou.

Scut-de-Fier rosti cu voce tare lucrurile care îi frământau pe amândoi.

— Lumea e-n schimbare, regina mea. Balanța puterii se înclină altfel. Idei care nu ar trebui să fie nici măcar rostite se propagă ici-colo.

Furia ardea ca fierul înroșit sufletul preteșei. Știa că raportul era adevărat. Și totuși, credea că Scut-de-Fier poate ajuta la îndreptarea lucrurilor.

— Dușmanul i-a dat putere unui anume războinic. Îl cunoști, de bună seamă, pe omul despre care vorbesc.

— Da. L-am întâlnit în luptă. Să nu uităm de femeia de lângă el. Și ea are putere, deși de un alt fel.

— Îi vreau pe amândoi morți! Răspândesc erezia în toată țara. Și au descoperit secretul focului lui Astrebril – o artă pe care numai eu ar trebui să o cunosc! Teofil și Anastasia trebuie reduși la tăcere. Poți să faci asta?

— Da, putem, veni răspunsul lui Scut-de-Fier, cu o voce răsunând din adâncul pieptului.

Marea-preteasă simți cum bătăile inimii i se întetesc. *Excelent! Omul este plin de o legiune! Va dovedi o putere amețitoare.* Se apropie de noul său aliat.

— Ascultă-mă, războinicule. Trebuie să am la îndemână mai multă pucioasă. Și salpetru. Și fierul mi-ar fi de folos. Dar mai ales pucioasă! Nu pot face rost de suficientă aici, în Chiveis. Nevoile mele au sporit în ultima vreme. Am pus ochii pe un nou premiu – unul străin.

— Și care ar fi acela, regina mea?

— Cel dobândit de gloriosul Jonluc Beaumont, cu mulți ani în urmă. Regatul Jineve.

— Oh! L-am străbătut, venind înapoi. Este bogat, dar slab. Regatul are ... Scut-de-Fier căuta cuvântul potrivit, apoi făcu o mișcare de tăiere, ca și cum ar folosi un târnăcop. Săpături, pentru fier?

— Mine.

— Da. Au mine cu mult fier. Și au și salpetru.

— Bănuiam eu! Dar pucioasă?

— Nu în Jineve. Însă ... Scut-de-Fier făcu o pauză, privind-o fix pe preteasă. Ochiul său drept era un bulgăre de sticlă de un galben palid, tăiat de o pupilă neagră ca a unei pisici. Cunosco o sursă.

Marea-preteasă își arcui sprâncenele.